

O d v o l a c í s ú d v pracovnom spore, v ktorom hodnota predmetu sporu bola vyššia než 300 Kč, odvolanie žalovaného, podané bez uvedenia odvolacieho návrhu, usnesením odmietol. D ô v o d y: Písomné odvolanie žalovaného obsahuje len prejav, že sa odvoláva proti rozsudku súdu I. stolice. Ide o spor z pracovného pomeru, v ktorom hodnota predmetu sporu je vyššia než 300 Kč, platí tu tedy ustanovenie §§ 28 (odst. 2), 32, 33 zák. čí. 131/1931 Sb. z. a n.) Z ustanovenia odst. 1 § 33 cit. zák. vysvitá, že je nutné, aby v odvolaní bol uvedený odvolací návrh, ktorý je podstatnou náležitosťou odvolania; zákon ho činí totiž predpokladom pre nové pojednávanie veci pred odvolacím súdom, lebo pojednávanie sa má konať v jeho medziach. Taký odvolací návrh treba preto v pracovných sporoch pokladať za vecnú náležitosť odvolania a jeho nedostatok nie je len vadou formálnou, ktorý by bolo možno napraviť i po uplynutí nepredľžiteľnej odvolacej lehoty, stanovenej § 29 cit. zák. V súdenom prípade písomné odvolanie žalovaného neobsahuje žiadny odvolací návrh a z jeho obsahu nemožno vôbec spoznať, čoho sa žalovaný domáha. Odvolacia lehota uplynula dňa 21. septembra 1935 a do toho času nebolo odvolanie doplnené odvolacím návrhom. Pri tom je bez významu, prečo sa tak nestalo, tedy najmä, že odvolateľ nebol zastúpený advokátom, ani že prípadne nebol súdom uvedený, že odvolanie je obsahovo vadné. Nerozhodné je aj to, že žalovaný dodatočne, po uplynutí odvolacej lehoty, na prvom pojednávaní u odvolacieho súdu, odvolací návrh doplnil, lebo ako už bolo uvedené, stalo sa doplnenie opozdene, odvolanie žalovaného pre nedostatok odvolacieho návrhu nemalo byť odvolaciemu súdu podnetom k novému pojednávaniu veci a základom k novému rozhodnutiu o veci a keď preca bolo nariadené pojednávanie, je ono zmätočné. Odvolanie žalovaného bolo tedy vecne vadné, nehodilo sa k tomu, aby bolo o ňom pojednávané a preto bolo ho treba usnesením odmietnuť.

N a j v y š š í s ú d rekurzu nevyhovel s poukazom na správne dôvody rekurného súdu, ktoré sú v súlade s rozhodnutím čí. 14264 Sb. n. s.

Čís. 14989.

Nejde o služebný pomer v prípade, keď obchodný zástupca (aj podľa smluvy) zostal samostatným obchodníkom a nedostal sa čo do činnosti, ktorá mu bola smluvou určená, do pomeru podriadenosti k druhej smluvnej strane.

(Rozh. z 25. februára 1936, Rv III 1045/35.)

Žalobník smluvou zo dňa 18. marca 1930 podujal sa sprostredkovať žalovanému predaj piva za 5 Kč provízie od každého hl. Neskôr vstúpil žalobník k žalovanému do stáleho služebného pomeru za plat a za odmenu za prácu prez čas. Žalobou, podanou u oddelenia okresného súdu v N. pre spory pracovné, domáhal sa žalobník na žalovanom zaplata 8.835 Kč 75 h titulom údajne nevyplatennej provízie, hotových výdavkov

*) Srovnaj s § 181 č. 3 a § 486 veta prvá Osp.

a nevyplateného služebného platu. Súd prvej stolice žalobu zamietol. Odvolací súd rozsudok súdu prvej stolice v časti, ktorou bol zamietnutý nárok žalobníka na províziu, zbavil účinnosti a spor v tejto časti zastavil, v ostatenj časti rozsudok súdu prvej stolice potvrdil. Zastavenie sporu o d ô v o d n i l takto: V odvolacom pokračovaní žalobník nezapieral, že v rokoch 1930—1932, drier než vstúpil ako stály zamestnanec v máji 1932 definitívne do služieb žalovaného, bol samostatným obchodníkom, výčapníkom, ktorý k prevodzovaniu svojho obchodu aj potrebné ľadovne prenajímal. Ako taký uzavrel smluvu so žalovaným dňa 18. marca 1930. Táto pracovná smluva stály pomer medzi stranami nezaložila. Žalobník nebol zaviazaný ako sprostredkovateľ výlučne len pre žalovaného pracovať, ba vôbec bolo mu ponechané na vôľu, či nejaké obchody bude chcieť pre žalovaného sprostredkovať. Činnosť žalobníka u žalovaného nebola vôbec jeho hlavným zárobkovým prameňom, lebo bol samostatným obchodníkom, ktorý len príležitostne sprostredkoval tu a tam obchod pre žalovaného. Žalobník nikdy nebol podriadený žalovanému. Pracovný súd je preto k riešeniu provizných pohľadávok žalobníka v smysle ustanovení §§ 1, 2 zák. zo 4. júla 1931 čís. 131 Sb. z. a n. vecne nepríslušný.

N a j v y š š í s ú d dovolaciu žiadosť zamietol. D ô v o d y:

Nejde o služebný pomer, keď obchodný zástupca (aj podľa smluvy) zostal samostatným obchodníkom a po stránke svojej činnosti smluvou mu určenej, nedostal sa so spolusmluvníkom do pomeru podriadenosti.

Žalobník vo svojej dovolacej žiadosti sám prizvukuje, že práce, za ktoré požaduje províziu, vykonal »ako vedľajšie zamestnanie a pri tom prevodzoval aj samostatný obchod«, ďalej, že na sjednaní obchodov na predaj piva a liehu pre žalovaného »pracoval« až do toho času, kým nevstúpil »do definitívneho služebného pomeru k žalovanému«. Keďže však aj podľa dovolacej žiadosti uplatňuje žalobník nárok na províziu za dobu, po ktorú bol ešte samostatným obchodníkom a v ktorej ešte služebný pomer medzi nim a žalovaným nevznikol, správne je stanovisko súdu odvolacieho, že dotyčne žalobného nároku na túto províziu nejde o pohľadávku zo služebného pomeru, a bez porušenia formálneho práva bol preto spor dotyčne tejto pohľadávky zastavený.

Čís. 14990.

I. Otázku, či obecný strážnik v dobe od 2. januára 1921 do 2. marca 1925 podliehal povinnému penzijnému poisteniu, treba posudzovať podľa zamestnania, ktoré vtedy obecný strážnik vykonával a podľa ustanovení vlád. nar. č. 16/1923 Sb. z. a n., ktoré v tejto dobe povinné penzijné poistenie zamestnancov upravovali.

II. Dozeranie obecného strážnika nad obyvateľstvom cieľom udržiania poriadku a verejnej bezpečnosti nie je odborným dozorom v smysle § 1 vl. nar. č. 16/1923 Sb. z. a n.

(Rozh. z 25. februára 1936, Rv III 1124/35.)